

Ko pa je bil samostanski pisar pri kraju s svojim imenikom, ostalo je še mnogo ljudi, ki bi bili radi kaj prejeli iz rok predničin. In res je Jera Plazil še delila, dasi ne tako velikih štruc in hlebcev kakor poprej klicanim.

Med temi nepovabljeni je bil Martin Cucelj. Ni bil tako srčen kakor sicer, in poznalo se je, da ga lakota tare.

„Temu ne!“ zakliče Rotija gospej Katarini in pokaže na Cucelja.

Kamenska gospa je takoj spoznala sključenega berača in pomignila prednici, govoreč polglasno:

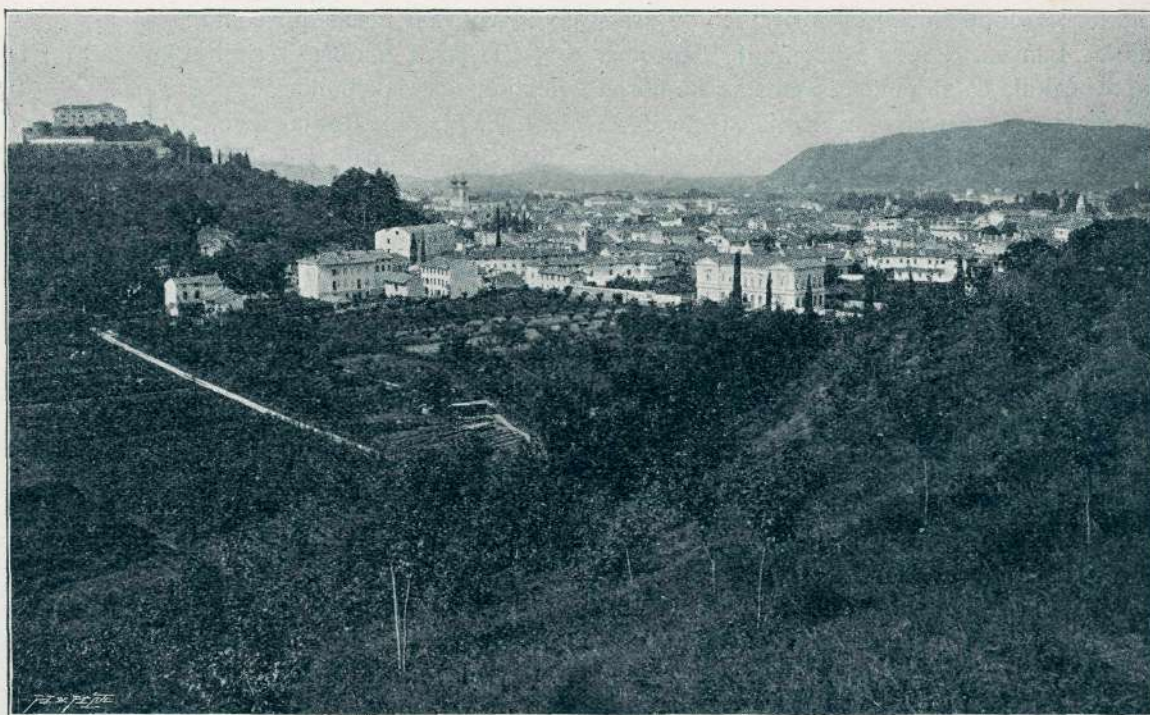
„To je tisti Cucelj, ki krade po gozdu.“

Martin je takoj zapazil Katarinino vedenje, in ko prednica reče Cucelju: „Vi si tako sami poiščete živeža, vam ni treba nikogar prositi“, tedaj Cucelju zažaré drobne oči, obraz se mu podaljša in s pestjo zapreti proti Katarini, rekoč:

„Le čakaj!“

Pisar je bil vidno vesel, da ima priliko vendar jedenkrat pogledati temu zvitemu Cucelju v oči. Takoj skoči izza mize in reče:

„Aha, ti si tisti škorpijonarček, kaj ne?“

Gorica. (Pogled s Kostanjevice.)

Fot. A. Jerkič.

„Sem, sem, ako te je volja vedeti“, odgovori osorno Martin.

„Zakaj pa vedno lažiš tihotapsko po naših vodah in naši bukovini, in celó ribe v samostanskem ribnjaku ti menda niso prepovedane? Kdo ti je dal to pravico?“

„Imam pravico hoditi in loviti povsod, koder je gospodaril rajni gospod Friderik Kamenski, koder je ukazoval gospod Jakop in tudi tam, kamor seza pravica samostanska.“

„In kdo ti je dal to pravico, presrečni Martin Cucelj?“ popraša še jedenkrat pisar, nasmehnivši se predrznemu beraču.

Prednica in druge nune so že izginile izpred ljudi, ko je pisar začel izpraševati Martina, poslušale so pa od daleč pri odprtih dverih.

„Nihče drugi, mogočni gospod pisar, kakor grajščak Friderik, in ponovil je to pravico njegov brat Jakop.“